

*„ОЧАРАНЕ НАОЧАРЕ“ Светлана Велмар Јанковић
ОЧАРАНИ БЕОГРАД*

Узбудљиво путовање кроз време и простор научило ме је много о мом граду Београду. Ова књига је била замена за очаране наочаре које су носили Лука и Милена. Седам временских одредница од Винче, преко келтског времена, Римљана, Словена до Карађорђа и Кнез Михаила или од 5. миленијума пре нове ере до 19. века.

У свакој причи стекао сам пријатеља и спознао по део тајанствености Београда.

Аик ме је научио да се не треба плашити и да треба живети сједињен са природом, јер једино на тај начин можемо опстати и разумети њену ћуд. „Човеков страх изазива животиње, јер непријатно мирише.“ Слично је било и у време Келта, у 2. веку пре нове ере. Еда је пронашла лековити извор воде у Вишњици уз помоћ повређене дивокозе. На тај начин је спасила и своју мајку. Међутим, људски немар је у оба случаја преовладао. Извор постоји и сада, али је затрпан смећем и запуштен.

Римљани у 2. веку нове ере доносе нову културу и нови начин живота. Дворови, купатила, образовање, али и однос према робовима и гладијаторима који се одигравао у самом центру Београда: Дорћол, Стари град, Теразије. Док је рак био симбол Винче, јаре келтско обележје, сада доминира лав из Сингидунума представљајући снагу и борбеност IV римске легије Флавије.

Словенски учитељи и почетак писмености у 9. веку представљени су кроз слику крагуја, птице сличне орлу са распоном крила до три метра. У свакој временској причи неизоставни борци су деца и животиње. Тако је Деспоту Стефану Лазаревићу гуја спасила живот. То нас доводи до 15. века и дечака Витка. Његова радозналост нас проводи кроз Деспотову књижницу и ученост тог времена, али и до лековитог извора Свете Петке и спаса Оливере, сестре Деспота Стефана. И сам Деспот је припадао Реду Змаја који је у митологији приказан као велика змија.

Почетак 19. века посвећен је Карађорђу и освајању Варош-капије, али и псу који има главну улогу у откривању места борбе и спасавању рањеника. Посебно ми је било занимљиво како су приказани славни српски устаници о којима сам недавно учио из Природе и друштва. Овде су много занимљивије приказани, као обични људи које краси племенитост, храброст, борбеност... И много лепше изгледају него на сликама из уџбеника. Путовање се завршава дипломатском борбом Кнез Михаила и коначним ослобођењем Београда. Прича не би била потпуна да ту нема дечака Немање и наравно коња. Питам се да ли је то исти коњ који краси Трг републике?

Сада другачије видим Београд. Личи на човека од рођења до старости, тајанствен, борбен, само никада не умире. Има душу, уме да воли, али и да буде повређен. Ипак, сваки

пут „устане“ и живи. Волео бих да су људи данашњице слични људима из прошлости. Мислим да бисмо сви лепше и боље живели.